

Arrest

nr. 274 059 van 14 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANSTALLE *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 29 december 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 8 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 juni 2020 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 12 mei 2021.

1.3. Op 17 februari 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 februari 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1994 in San Salvador (departement San Salvador) geboren te zijn. Uw laatste woonplaats in El Salvador was de Colonia Dominguez in Mejicanos (departement San Salvador). Uw ouders en uw zus wonen nog steeds in die kolonie. U werkte in de foodcourt van Multiplaza in Santa Tecla (departement La Libertad).

In oktober 2019 werd u op de bus bedreigd door een bendelid, u denkt dat het om een lid van bende 18 gaat. De man hield een wapen tegen uw zij en verklaarde de opdracht te hebben u te vermoorden. U leek namelijk op de vrouw van de leider van een rivaliserende bende. Hij ondervroeg u over bepaalde personen. Hij nam uw bezittingen, zei dat hij wist wie uw ouders waren en waar u woonde, en stapte van de bus.

Sinds dat incident moest u 's avonds vaak een renta betalen om uw kolonie binnen te mogen gaan. U denkt dat u aan bende 18 moest betalen, maar bent niet zeker. Het ging niet om een vast bedrag, u moest geven wat u bijhad. Soms had u geen geld bij en moest uw vader regelingen gaan treffen met de mannen. De bendeleden dreigden ermee u te verkrachten en vermoorden en uw familie te vermoorden als u niet zou betalen. Het gebeurde ook dat ze u een elleboog gaven of in uw armen knepen. Uw laatste werkdag was eind november en dat was ook de laatste dag dat u renta betaalde.

Aan het einde van die laatste werkdag begaf u zich 's avonds terug naar de kolonie Dominguez. Toen u daar was aangekomen werd u benaderd door een moto en een bestelwagen. Drie mannen probeerden u in de bestelwagen te sleuren. Een van hen zei dat ze u gingen ontvoeren. Enkele burens die gezien hadden wat er aan de hand was kwamen naar buiten, een van hen deed dat gewapend. De daders duwden u uit de bestelwagen en vertrokken.

U verliet El Salvador op 28 december 2019, een dag later kwam u in België aan. Op 8 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort en identiteitskaart; Een beëdigde verklaring; Een bewijs van goed gedrag en zeden; Uw diploma secundair onderwijs; De envelop waarin de documenten naar u toegestuurd werden; Een attest van een Belgische geneesheer met uitleg van uw maatschappelijk assistent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart te vrezen dat u in geval van terugkeer naar El Salvador zal vermoord worden door één van de aanwezige bendes in dat land (CGVS, p. 10, punt 105-108). Na analyse van uw verklaringen blijkt evenwel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals

weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met bendes niet geloofwaardig. U vreest vermoord te worden door één van de bendes in El Salvador. In oktober 2019 werd u bedreigd en overvallen op de bus. Na dat incident moest u ook renta betalen om uw kolonie binnen te mogen. Ten slotte vond ongeveer begin december een ontvoeringspoging op uw persoon plaats (CGVS, p. 9-10, 14 en 17, punt 94-108, 171 en 203). U slaagt er niet in die zaken aannemelijk te maken.

Wat betreft het eerste incident dat u aanhaalt dient opgemerkt te worden dat er geen geloof aan kan gehecht worden. Uw verklaringen zijn immers ongeloofwaardig. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over welke bezittingen van u gestolen werden tijdens dat bewuste incident in oktober 2019. U verklaart dat het bendelid dat u benaderde oorspronkelijk dacht dat u de vriendin was van de leider van een rivaliserende bende. Toen hij beseftte dat hij zich vergiste, stal hij dan maar uw bezittingen (CGVS, p. 14, punt 157-166). U bevestigt tot vier maal toe dat een van de gestolen bezittingen uw identiteitskaart was (CGVS, p. 12, 14 en 19 punt 134, 137, 160 en 228). U voegt eraan toe na het incident een nieuwe identiteitskaart te zijn gaan afhalen (CGVS, p. 12, punt 138). Uit uw identiteitskaart, die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt, blijkt dat deze op 4 september 2019 is uitgegeven. Een maand voor die zogenaamd gestolen zou zijn. Geconfronteerd met die incoherentie verklaart u eerst, na een lange aarzeling, dat ze bij het vernieuwen van uw identiteitskaart geen wijzigingen hebben aangebracht en daar slecht dienst leveren. Nogmaals gevraagd hoe het kan dat de identiteitskaart een maand voor ze gestolen werd is uitgegeven zegt u uiteindelijk dat uw identiteitskaart toch niet gestolen werd en u zich niet goed herinnert welke documenten van u gestolen werden (CGVS, p. 19, punt 229 en 230). Vanzelfsprekend kan die poging tot uitleg niet overtuigen. Dat u eerst tot vier maal toe bevestigt dat uw identiteitskaart wel degelijk gestolen werd en zelfs verklaart dat u een nieuwe bent gaan halen, maar uiteindelijk probeert uit te leggen dat uw identiteitskaart niet gestolen is geweest en u zich niet goed herinnert welke documenten gestolen werden ondermijnt uw geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u onsamenhangende verklaringen aflegt over wanneer het incident plaatsvond. Zo valt op dat u op het CGVS verklaart zich de datum van het incident niet te herinneren; u kan het enkel in de maand oktober (2019) situeren (CGVS, p. 11, punt 112-113). Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming dient u een schriftelijke beëdigde verklaring in, die een notaris in El Salvador op basis van uw verklaringen heeft opgesteld, en waarin uw asielmotieven worden uiteengezet. In dat document staat dat het incident op de bus op 21 oktober 2019 plaatsvond. Dat u op het CGVS verklaart zich de datum van het incident niet te herinneren en enkel de maand kan opgeven, maar dat in een document dat u zelf voorlegt de exacte datum staat is heel merkwaardig.

Daarnaast moet, nog over dat eerste incident, opgemerkt worden dat u incoherente verklaringen aflegt over de bende waartoe de dader behoorde. Daarnaast gevraagd verklaart u op het CGVS eerst dat het om een lid van bende 18 ging (CGVS, p. 11-12, punt 125-128). Gevraagd hoe u dat weet, zegt u het eigenlijk niet te weten, misschien is het door de zone waar hij woonde of is opgestapt. U bevestigt uiteindelijk ook, daarnaar gevraagd, dat u eigenlijk niet zeker bent tot welke bende de man behoorde (CGVS, p. 12, punt 139-141). Echter, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaart u dat hij lid was van bende 18 én dat hij dacht dat u een vriendin was van het hoofd van bende MS13 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dus aanvankelijk dat het om een lid van bende 18 ging, maar kan u niet uitleggen hoe u dat weet en zegt u eigenlijk niet zeker te zijn tot welke bende de man behoort. Het komt dan ook weinig overtuigend over dat u op DVZ wel stellig verklaart dat de dader tot bende 18 behoort en bovendien toevoegt dat hij dacht dat u een vriendin was van een lid van de vijandige bende MS. In de beëdigde verklaring die u indient vermeldt u helemaal geen bende. Dat u er niet in slaagt te allen tijde op een eenduidige manier te vertellen met welke bende u in het geval van dit incident problemen kende, komt op zich ook al weinig overtuigend over.

Wat betreft het tweede probleem dat u aanhaalt in het kader van uw asielmotieven, het betalen van renta om de kolonie in te kunnen, dient evenzeer opgemerkt te worden dat er geen geloof aan kan gehecht worden. Uw verklaringen daarover zijn immers eveneens ongeloofwaardig. In de eerste plaats valt op dat u deze problemen linkt aan het eerste incident uit oktober 2019. Gevraagd wanneer u voor het eerst renta moest betalen om de kolonie binnen te mogen, verklaart u eerst zich dat eigenlijk niet meer te herinneren. Hetgeen op zichzelf al vragen doet rijzen. Gevraagd het bij benadering in de tijd te situeren, zegt u dat u bent beginnen te betalen na het eerste incident en voor oktober 2019 nooit moest betalen. Gevraagd

waarom u dan plots wel moest beginnen te betalen verklaart u te denken dat het door die man van tijdens het eerste incident was (CGVS, p. 14-15, punt 167-173). Gezien aan het eerste incident geen geloof kan gehecht worden (cf. supra), kunnen er logischerwijs geen andere problemen uit voortgevloeid zijn, zoals u hier aangeeft te denken.

Ook als het betalen van renta niet verbonden is aan het eerste incident, moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt een andere aannemelijke verklaring te geven voor het feit dat u in oktober 2019 plots renta moest betalen aan de ingang van een kolonie waar u al jaren woonde. U verklaart dat bendes soms nieuwe leden rekruteren en dat die het bevel krijgen mensen af te persen (CGVS, p. 16, punt 188-189). Het valt daarbij echter op dat u niemand anders kent die toen plots renta moest betalen om de kolonie binnen te komen. U stelt wel dat u geviseerd werd omdat u pas 's avonds laat terugkeerde van uw werk en er op dat moment geen andere personen meer aanwezig waren op straat (CGVS, p. 16, punt 190). Voor zover al geloof zou kunnen worden gehecht aan die verklaring, is het daarbij opvallend dat, hoewel u volgens uw verklaringen meer dan een maand lang renta moest betalen omdat u pas laat in de avond terug kwam van uw werk, u klaarblijkelijk niets hebt ondernomen om uw uur van thuiskomst te vervroegen en zodoende aan uw afpersers te ontkomen.

Bovendien slaagt u er, net als voor het eerste incident (cf. supra), niet in coherente af te leggen over welke bende u dwong om renta te betalen. Op het CGVS verklaart u te denken dat het om bende 18 ging. U voegt er echter aan toe niet zeker te zijn (CGVS, p. 15, punt 174-175). Op de DVZ verklaart u wel stellig dat u aan bende 18 moest betalen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). In de beëdigde verklaring die u neerlegt vermeldt u dan weer geen enkele bende. Dat u er niet in slaagt te allen tijde op een eenduidige manier te vertellen met welke bende u welk probleem kende, doet verder vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er wordt van een verzoeker om internationale bescherming verwacht dat hij of zij coherente verklaringen aflegt over zo'n fundamenteel element van de asielmotieven. Dat is hier echter geenszins het geval.

Verder dient gewezen te worden op het feit dat uw familie geen problemen meer heeft gekend, ondanks het feit dat u stopte met betalen. U verklaart nochtans dat de bendeleden hebben gezegd heel uw familie te zullen vermoorden als u niet betaalde (CGVS, p. 16-17, punt 198-199). Uw ouders en zus wonen echter nog steeds in dezelfde kolonie (CGVS, p. 4, punt 28-31), zij hebben geen problemen meer gehad (CGVS, p. 5, punt 36-38). Dat is erg opvallend, te meer daar u aangaf dat uw vader soms voor u moest betalen wanneer u onvoldoende geld op zak had (CGVS, p. 10 en 14, punt 99 en 168). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt immers dat wanneer iemand zich verzet tegen afpersing door niet langer in te gaan op de eis tot afpersing, dat bijna altijd fatale gevolgen zal hebben voor die persoon of een lid van zijn familie. Van deze gang van zaken is in uw geval echter geen sprake. U stopte eind november 2019 met betalen en bleef nog een maand in de kolonie alvorens het land verlaten. Gevraagd of er in die maand nog iets gebeurd is, antwoordt u negatief. Ook uw familie maakte dus, ondanks die ondubbelzinnige dreiging van de bendeleden, tot op heden niets meer mee. Gevraagd waarom de bendeleden niets meer ondernomen hebben tegen u of uw familie verklaart u dat ze misschien dachten dat u daar niet meer woonde of dat u dood was (CGVS, p. 17, punt 200-202). Het komt vreemd over dat u eind november 2019 stopte met betalen en dat dit geen gevolgen kende voor uw familie, die nog steeds op dezelfde plaats woont. Zeker gezien de vanwege de bendeleden uitgesproken bedreigingen. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte, wat betreft de poging tot ontvoering die u aanhaalt, dient opgemerkt te worden dat ook aan dat incident geen geloof kan gehecht worden. In de eerste plaats wordt uw geloofwaardigheid in zeer ernstige mate ondermijnd door het feit dat u over dit incident niets vermeld hebt op de DVZ (CGVS, p.10, punt 100 en DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 5). Gevraagd waarom niet, verklaart u dat u bang was om zoiets te vertellen. U voelde zich niet zelfzeker genoeg en was er niet klaar voor om over dit incident te vertellen (CGVS, p. 19, punt 227). Die uitleg kan niet overtuigen. Als verzoeker van internationale bescherming is het aan u om te allen tijde, of dat nu op de DVZ is of op het CGVS, dezelfde versie van de feiten te brengen wat betreft uw asielmotieven. Dat u over een volledig incident, bovendien het laatste grote incident voor uw vertrek, niets vertelt op de DVZ houdt maar weinig steek. Bovendien legde u op de dag van uw interview op DVZ wel al de beëdigde verklaring neer, waarin het incident wel omschreven staat. Hierdoor kan uw uitleg als zou u zich niet klaar gevoeld hebben over het incident te vertellen nog minder overtuigen. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van dit incident meteen op losse schroeven.

Bovendien zijn ook uw verklaringen over het moment waarop die poging tot ontvoering plaatsvond, allesbehalve coherent te noemen. U verklaart dat uw laatste werkdag plaatsvond aan het einde van de maand november 2019 (CGVS, p. 16, punt 194). Wanneer u even later gevraagd wordt wanneer die poging tot ontvoering plaatsvond, stelt u het niet goed meer te weten, en geeft u aan dat u denkt dat dat ongeveer begin december gebeurd is (CGVS, p. 17, punt 203-204). Vervolgens verklaart u dat die ontvoering plaatsvond op de laatste dag dat u naar het werk ging, in november (CGVS, p. 17, punt 205 en 207). Ervan uitgaand dat die poging tot ontvoering zich dus eind november 2019 situeert, is het erg opmerkelijk dat u in de beëdigde verklaring, die werd opgesteld op 27 november 2019, liet optekenen dat

u zich de datum niet meer herinnert waarop u door twee jongeren in een camionet werd gesleurd. Gelet op de datum waarop dat document werd opgesteld, moet dat incident zich immers enkele dagen voordien hebben afgespeeld. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kon u in de beëdigde verklaring wel meedelen dat het incident op de bus zich op 21 oktober 2019 had afgespeeld. Dat u dat incident, dat zich een maand eerder had afgespeeld, wel precies in de tijd kon situeren, maar niet in staat bleek om dat ook te doen voor die poging tot ontvoering, die zich veel recenter had afgespeeld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielmotieven.

Voorts maken ook uw verklaringen over de motieven van uw kidnappers allesbehalve een coherente indruk. Gevraagd of die poging tot ontvoering iets te maken had met de renta die u moest betalen, geeft u aan te denken van wel en verklaart u dat de bendeleden u niet meer zagen (CGVS, p. 18-19, punt 220-221). U herkende bij de ontvoering ook een van de mannen die het geld inden (CGVS, p. 19, punt 223-226). Die verklaring is evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen waaruit bleek dat u werd ontvoerd op uw laatste werkdag en dat u tot aan uw laatste werkdag bent blijven betalen (CGVS, p. 16-17, punt 194-196 en 205). Wanneer u daarop wordt gewezen en u wordt meegedeeld dat die bendeleden u dus wel degelijk nog zagen, komt u niet verder dan de weinigzeggende mededeling dat u bleef betalen tot eind november en dat u degene was die het meest betaalde of elke dag betaalde (CGVS, p. 19, punt 222). Dat u enerzijds aangeeft dat u werd ontvoerd omdat de bendeleden aan wie u renta betaalde u niet meer zagen maar u anderzijds bevestigt dat u steeds bleef betalen tot op de dag van uw ontvoering valt geenszins met elkaar in overeenstemming te brengen. Uw incoherente verklaringen ter zake doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovendien weten ook uw verklaringen over de manier waarop u aan de ontvoeringspoging ontsnapt bent niet te overtuigen. Drie mannen trekken u in een bestelwagen. Op het moment dat enkele burens buiten kwamen, een van hen gewapend, gooien de mannen u uit de bestelwagen, zeggen ze dat ze zouden terugkomen en rijden ze weg (CGVS, p. 10 en 18-19, punt 101-102 en 211-219). Dat bendeleden die u reeds in een bestelwagen hebben getrokken u eruit gooien omdat er een gewapende buurman dreigt de politie te bellen, maar dan wel zeggen terug te zullen komen, komt weinig overtuigend over.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. U legt verschillende documenten neer die geen enkele betrekking hebben op uw asielmotieven. Het gaat om uw attest van goed gedrag en zeden, uw diploma en de envelop waarin u documenten toegestuurd kreeg. Die documenten zijn niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming. U legt een attest neer van een Belgische geneesheer. In het attest staat dat de verwondingen die zichtbaar waren op uw foto's het gevolg kunnen zijn van geweld. Uit die vaststelling kan echter niet afgeleid worden wanneer of in welke omstandigheden u die verwondingen hebt opgelopen. Dit document werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van

herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur”* waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook meent zij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze zij artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel, dat het toepassingsgebied van de wet aanduidt, geschonden zou kunnen zijn.

Wat betreft de algemene verwijzing van verzoekende partijen naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster verklaart te vrezen te worden vermoord door één van de aanwezige bendes in El Salvador. Zij geeft in dit verband aan dat zij in oktober 2019 op de bus werd lastig gevallen door een bendelid dat verklaarde de opdracht te hebben gekregen om verzoekster te vermoorden. Dit omdat verzoekster op de vrouw van de leider van een rivaliserende bende zou lijken. Toen het bendelid begreep dat hij zich vergist had, zou hij verzoekster beroofd hebben. Sinds dat incident zou verzoekster 's avonds vaak *renta* hebben moeten betalen om haar kolonie binnen te mogen gaan. De bendeleden dreigden er ook mee verzoekster te verkrachten en te vermoorden en haar familie te vermoorden als zij niet zou betalen. Aan het einde van verzoeksters laatste werkdag (eind november 2019) zou zij in de avond

benaderd zijn geweest door een motor en een bestelwagen waarbij drie mannen haar probeerden te ontvoeren. Door tussenkomst van enkele burens zouden deze mannen niet in hun opzet zijn geslaagd.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij in oktober 2019 zijn bedreigd en overvallen op de bus vermits (1) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over welke bezittingen van haar gestolen werden tijdens het bewuste incident in oktober 2019 en haar bewering als zou haar identiteitskaart zijn gestolen niet overeenstemt met de vaststelling dat de door haar voorgelegde identiteitskaart in het kader van haar asielprocedure werd uitgegeven in september 2019, (2) verzoekster onsamenhangende verklaringen aflegt over wanneer het incident plaatsvond terwijl in de door haar schriftelijke beëdigde verklaring wel een precieze datum van het vermeende incident werd opgenomen (21 oktober 2019), (3) verzoekster incoherente verklaringen aflegt over de bende waartoe de dader behoorde en in de schriftelijke beëdigde verklaring zelfs helemaal geen melding wordt gemaakt van een bende;

(iii) verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij *renta* moest betalen om in haar kolonie binnen te kunnen aangezien (1) verzoekster deze problemen linkt aan het eerste incident in oktober 2019 en aangezien aan het eerste incident geen geloof kan worden gehecht er logischerwijze geen andere problemen uit voortgevloeid kunnen zijn, (2) het opvalt dat verzoekster niemand anders kent die toen plots *renta* moest betalen om de kolonie binnen te kunnen en, voor zover geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij pas 's avonds laat terugkeerde van haar werk en er op dat ogenblik geen andere personen meer aanwezig waren op straat, zij klaarblijkelijk niets heeft ondernomen om haar uur van thuiskomst te vervroegen en zodoende aan haar afpersers te ontkomen, (3) verzoekster er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over welke bende haar dwong om *renta* te betalen, (4) de vaststelling dat verzoekster eind november 2019 stopte met betalen en dit geen gevolgen kende voor haar familie, dit ondanks het feit dat de bendeleden zouden hebben gezegd dat ze heel haar familie zouden vermoorden als verzoekster niet betaalde, verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnt; (iv) er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde poging tot ontvoering nu (1) verzoekster dit incident op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld en haar bewering dat zij toen nog niet klaar was om hierover te vertellen klemmt met de vaststelling dat zij die dag wel de beëdigde verklaring neerlegde waarin het incident wel omschreven staat, (2) verzoeksters verklaringen over het ogenblik waarop die poging tot ontvoering plaatsvond allesbehalve coherent zijn en haar verklaringen bovendien niet overeenstemmen met de inhoud van de door haar voorgelegde beëdigde verklaring, (3) verzoeksters verklaringen over de motieven van haar kidnappers allesbehalve een coherente indruk geven, (4) verzoeksters verklaringen over de manier waarop zij aan de ontvoeringspoging is ontsnapt evenmin kan overtuigen;

(v) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vi) verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald. Uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(vii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er

bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en (viii) ten aanzien van verzoeksters halfzus werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen, die werd bevestigd door de Raad.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.4. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendege geweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond,

ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.4.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat haar verklaringen als zou zij in oktober 2019 zijn bedreigd en overvallen op de bus door een bendelid, weinig aannemelijk zijn (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 9-10).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband vooreerst op goede gronden vastgesteld als volgt: *“Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over welke bezittingen van u gestolen werden tijdens dat bewuste incident in oktober 2019. U verklaart dat het bendelid dat u benaderde oorspronkelijk dacht dat u de vriendin was van de leider van een rivaliserende bende. Toen hij besepte dat hij zich vergiste, stal hij dan maar uw bezittingen (CGVS, p. 14, punt 157-166). U bevestigt tot vier maal toe dat een van de gestolen bezittingen uw identiteitskaart was (CGVS, p. 12, 14 en 19 punt 134, 137, 160 en 228). U voegt eraan toe na het incident een nieuwe identiteitskaart te zijn gaan afhalen (CGVS, p. 12, punt 138). Uit uw identiteitskaart, die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt, blijkt dat deze op 4 september 2019 is uitgegeven. Een maand voor die zogenaamd gestolen zou zijn. Geconfronteerd met die incoherentie verklaart u eerst, na een lange aarzeling, dat ze bij het vernieuwen van uw identiteitskaart geen wijzigingen hebben aangebracht en daar slecht dienst leveren. Nogmaals gevraagd hoe het kan dat de identiteitskaart een maand voor ze gestolen werd is uitgegeven zegt u uiteindelijk dat uw identiteitskaart toch niet gestolen werd en u zich niet goed herinnert welke documenten van u gestolen werden (CGVS, p. 19, punt 229 en 230). Vanzelfsprekend kan die poging tot uitleg niet overtuigen. Dat u eerst tot vier maal toe bevestigt dat uw identiteitskaart wel degelijk gestolen werd en zelfs verklaart dat u een nieuwe bent gaan halen, maar uiteindelijk probeert uit te leggen dat uw identiteitskaart niet gestolen is geweest en u zich niet goed herinnert welke documenten gestolen werden ondermijnt uw geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.”*

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat haar spullen gestolen werden in oktober 2019 waaronder haar oude identiteitskaart. Zij merkt op dat de vernieuwing van haar identiteitskaart toen in de maak was en ze daarom tijdens het persoonlijk onderhoud tot viermaal toe bevestigde dat haar identiteitskaart gestolen werd en er op de door haar voorgelegde identiteitskaart toch 4 september 2019 als uitgiftedatum staat. De Raad merkt in dit verband op dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie te vergoelijken.

Zo verzoekster nog erop wijst dat een persoonlijk onderhoud inspannend en lastig is, dat het redelijk is dat zij uitgeput en zenuwachtig was zodat het logisch is dat er *“een of andere onnauwkeurigheid”* optreedt, merkt de Raad op dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* zijn er, verzoeksters blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegevens voorhanden dat stress en vermoeidheid verzoekster verhinderd hebben de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarentegen dat verzoekster in staat was om duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt over wanneer dit incident met een bendelid op de bus zich zou hebben voorgedaan. Zo verklaart zij op het CGVS dat zij zich de datum van dit incident niet exact kan herinneren en kan zij slechts duiden dat dit in oktober 2019 plaatsvond (administratief dossier, CGVS, p. 11, nummers 112-113). Nochtans legt verzoekster op dezelfde dag als haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (24 juni 2020) een schriftelijke beëdigde verklaring neer die een notaris in El Salvador op basis van haar verklaringen heeft opgesteld. In deze verklaring staat te lezen dat verzoekster verklaarde dat zij op 21 oktober 2019 slachtoffer werd van een bedreiging en diefstal op de bus (zie administratief dossier, map 'Documenten', stuk 3). Dat verzoekster op het CGVS niet in staat is om het incident, dat nochtans de start van haar problemen in El Salvador zou hebben ingeluid, nauwkeuriger in de tijd te situeren maar wel een document voorlegt waarin de exacte datum staat, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Waar verzoekster in het verzoekschrift meent dat hieruit geen ongeloofwaardigheid kan blijken, dat zij zich gewoon de datum niet kon herinneren ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, het normaal is om zich sommige zaken niet goed te herinneren en zij verwijst naar UNHCR "*Beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems*" van mei 2013 om te beargumenteren dat herinneringen bijna altijd gebaseerd zijn op gevolgtrekkingen, ramingen en giswerk, onderlijnt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De aangevoerde stress kan bijgevolg geen aannemelijke verklaring vormen voor de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde discrepantie in verzoeksters verklaringen enerzijds en het door haar voorgelegde document anderzijds.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze nog pertinent considereert: "*Daarnaast moet, nog over dat eerste incident, opgemerkt worden dat u incoherente verklaringen aflegt over de bende waartoe de dader behoorde. Daarnaast gevraagd verklaart u op het CGVS eerst dat het om een lid van bende 18 ging (CGVS, p. 11-12, punt 125-128). Gevraagd hoe u dat weet, zegt u het eigenlijk niet te weten, misschien is het door de zone waar hij woonde of is opgestapt. U bevestigt uiteindelijk ook, daarnaar gevraagd, dat u eigenlijk niet zeker bent tot welke bende de man behoorde (CGVS, p. 12, punt 139-141). Echter, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaart u dat hij lid was van bende 18 én dat hij dacht dat u een vriendin was van het hoofd van bende MS13 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dus aanvankelijk dat het om een lid van bende 18 ging, maar kan u niet uitleggen hoe u dat weet en zegt u eigenlijk niet zeker te zijn tot welke bende de man behoort. Het komt dan ook weinig overtuigend over dat u op DVZ wel stellig verklaart dat de dader tot bende 18 behoort en bovendien toevoegt dat hij dacht dat u een vriendin was van een lid van de vijandige bende MS. In de beëdigde verklaring die u indient vermeldt u helemaal geen bende. Dat u er niet in slaagt te allen tijde op een eenduidige manier te vertellen met welke bende u in het geval van dit incident problemen kende, komt op zich ook al weinig overtuigend over.*"

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij ten tijde van het persoonlijk onderhoud panikeerde, dat zij echt bang was en dat niet meer overtuigd was van het feit dat de dader een lid was van de bende 18. Zij vervolgt dat zij zich daarom op voorwaardelijke wijze uitdrukte en meent dat dit haar niet tegengeworpen kan worden. De Raad benadrukt opnieuw dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoeksters beweringen dienaangaande, wordt vastgesteld dat uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat paniek of angst haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoekster op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij in dit verband.

2.3.4.5.2. Er kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij *renta* hebben moeten betalen om haar kolonie binnen te komen na haar avondshiften omdat bendeleden anders haarzelf zouden vervolgen en vermoorden, alsook haar familie zouden vermoorden (administratief dossier, CGVS, p. 10 en 14-16).

In dit verband kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat de inning van de *renta* pas startte na het incident op de bus in oktober 2019 (administratief dossier, CGVS, p. 14). Gevraagd waarom er dan plots geld werd gevraagd om haar kolonie te betreden, geeft verzoekster aan te denken dat dit komt door de jongen die haar benaderde op de bus en aan wie zij haar documenten moest geven (administratief dossier, CGVS, p. 15). De vaststelling dat verzoekster aangeeft dat de afpersing door bendeleden samenhangt met de ongeloofwaardig bevonden gebeurtenissen op de bus in oktober 2019 maken dan ook dat hieraan evenmin geloof kan worden gehecht. Door in het verzoekschrift te argumenteren dat verzoekster niet zeker is of het betalen van de *renta* verbonden is aan het eerste incident op de bus en zij hekelt dat het CGVS geen rekening hield met de context, beperkt zij zich in wezen tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster er dan ook niet in slaagt voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verder stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster er opnieuw niet in slaagt om de start van haar problemen in verband met deze afpersing nauwkeurig in de tijd te situeren, hetgeen – gelet op het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dergelijke bepalende gebeurtenissen in het geheugen gegrift staan – verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen in dit verband. Door in het verzoekschrift te hernemen dat het voor verzoekster moeilijk is om zich sommige elementen van haar relaas te herinneren, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. Zoals hoger reeds werd vastgesteld, komt verzoekster in deze niet verder dan blote beweringen die geen steun vinden in het administratief dossier waaruit blijkt dat zij wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen.

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing nog pertinent op als volgt: *“Ook als het betalen van renta niet verbonden is aan het eerste incident, moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagt een andere aannemelijke verklaring te geven voor het feit dat u in oktober 2019 plots renta moest betalen aan de ingang van een kolonie waar u al jaren woonde. U verklaart dat bendes soms nieuwe leden rekruteren en dat die het bevel krijgen mensen af te persen (CGVS, p. 16, punt 188-189). Het valt daarbij echter op dat u niemand anders kent die toen plots renta moest betalen om de kolonie binnen te komen. U stelt wel dat u geviseerd werd omdat u pas ’s avonds laat terugkeerde van uw werk en er op dat moment geen andere personen meer aanwezig waren op straat (CGVS, p. 16, punt 190). Voor zover al geloof zou kunnen worden gehecht aan die verklaring, is het daarbij opvallend dat, hoewel u volgens uw verklaringen meer dan een maand lang renta moest betalen omdat u pas laat in de avond terug kwam van uw werk, u klaarblijkelijk niets hebt ondernomen om uw uur van thuiskomst te vervroegen en zodoende aan uw afpersers te ontkomen.”*

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij in een restaurant werkte en het dus inherent was aan haar job dat ze laat thuis kwam en het voor haar onmogelijk was om haar rooster te vervangen. De Raad merkt op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS nochtans aangeeft dat zij niet altijd de avondshift heeft gehad (administratief dossier, CGVS, p. 15) en het bijgevolg een blote bewering betreft dat het voor haar onmogelijk zou zijn geweest om haar uur van thuiskomst te vervroegen.

Door in het verzoekschrift te betogen dat zij zo goed als mogelijk heeft meegewerkt maar geen feit kan verklaren waar zij niet zeker van is en zij herneemt dat er twee bendes actief waren op de route van de bus zodat zij niet in staat is te weten tot welke bende de afpersers behoorden, volhardt zij in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen geen dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren waar dienaangaande wordt vastgesteld dat verzoekster incoherente opeenvolgende verklaringen aflegt over welke bende haar dwong om *renta* te betalen.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terecht overwogen als volgt: *“Verder dient gewezen te worden op het feit dat uw familie geen problemen meer heeft gekend, ondanks het feit dat u stopte met betalen. U verklaart nochtans dat de bendeleden hebben gezegd heel uw familie te zullen vermoorden als u niet betaalde (CGVS, p. 16-17, punt 198-199). Uw ouders en zus wonen echter nog steeds in dezelfde kolonie (CGVS, p. 4, punt 28-31), zij hebben geen problemen meer gehad (CGVS, p. 5, punt 36-38). Dat is erg opvallend, te meer daar u aangaf dat uw vader soms voor u moest betalen wanneer u onvoldoende geld op zak had (CGVS, p. 10 en 14, punt 99 en 168). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt immers dat wanneer iemand zich verzet tegen afpersing door niet langer in te gaan op de eis tot afpersing, dat bijna altijd fatale gevolgen zal hebben voor die persoon of een lid van zijn familie. Van deze gang van zaken is in uw geval echter geen sprake. U stopte eind november 2019 met betalen en*

bleef nog een maand in de kolonie alvorens het land verlaten. Gevraagd of er in die maand nog iets gebeurd is, antwoordt u negatief. Ook uw familie maakte dus, ondanks die ondubbelzinnige dreiging van de bendeleden, tot op heden niets meer mee. Gevraagd waarom de bendeleden niets meer ondernomen hebben tegen u of uw familie verklaart u dat ze misschien dachten dat u daar niet meer woonde of dat u dood was (CGVS, p. 17, punt 200-202). Het komt vreemd over dat u eind november 2019 stopte met betalen en dat dit geen gevolgen kende voor uw familie, die nog steeds op dezelfde plaats woont. Zeker gezien de vanwege de bendeleden uitgesproken bedreigingen. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij niet in staat is om te weten hoe het met haar familie gaat omdat haar familieleden haar proberen "niet te bezorgen" en nooit zouden zeggen als ze in de problemen zitten. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij weet dat ze voorzichtig en bezorgd zijn waarbij zij bijvoorbeeld niet meer naar buiten gaan na 6 uur. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoekster zich te dezen bedient van loutere blote, *post factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in haar verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd – en waarin zij verklaart dat haar familieleden haar wel zouden vertellen mochten zij problemen hebben gehad na haar vertrek uit El Salvador (administratief dossier, CGVS, p. 5) – en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee zij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

2.3.4.5.3. Daarnaast zijn verzoeksters verklaringen als zou zij het voorwerp hebben uitgemaakt van een poging tot ontvoering door drie mannen niet geloofwaardig.

Aangaande de vaststelling dat verzoekster deze gebeurtenis onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt zij in het verzoekschrift op dat zij op de dag van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet klaar was om hierover te praten gelet op de traumatische aard van deze gebeurtenis. Verzoekster meent dat niet kan worden uitgesloten welk psychologisch trauma door deze poging tot ontvoering werd veroorzaakt en welke van invloed is geweest op de kwaliteit van haar verklaringen en haar vermogen hieromtrent uit te spreken. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing bijgevolg minstens nietig moet worden verklaard en een nieuw persoonlijk onderhoud over deze kwestie moet plaatsvinden. Deze argumentatie in het verzoekschrift kan de concrete motieven van de bestreden beslissing echter niet ontkrachten. Vooreerst dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkel medisch document bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in haar hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij niet aan getraumatiseerd te zijn, laat staan dat zij aantoonde dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoekster noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na te verklaren waarom zij op de dag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wel in staat was om een schriftelijke beëdigde verklaring neer te leggen waarin wel degelijk melding wordt gemaakt van dit voorgehouden incident.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing in dit verband nog terecht wordt uiteengezet dat 1) verzoekster dit incident op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld en haar bewering dat zij toen nog niet klaar was om hierover te vertellen klemmt met de vaststelling dat zij die dag wel de beëdigde verklaring neerlegde waarin het incident wel omschreven staat, 2) verzoeksters verklaringen over het ogenblik waarop die poging tot ontvoering plaatsvond allesbehalve coherent zijn en haar verklaringen bovendien niet overeenstemmen met de inhoud van de door haar voorgelegde beëdigde verklaring, 3) verzoeksters verklaringen over de motieven van haar kidnappers allesbehalve een coherente indruk geven en 4) verzoeksters verklaringen over de manier waarop zij aan de ontvoeringspoging is ontsnapt evenmin kan overtuigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.5.4. Verzoekster wijst in het verzoekschrift verder nog op haar hoedanigheid van terugkeerder. In verband met de situatie voor terugkeerders verwijst verzoekster naar en citeert zij uit het rapport "*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to death and abuse*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020, de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van maart 2016, het artikel "*An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*" van IDMC van September 2018, het artikel

"Life Under Gang Rule in El Salvador" van ICG van 26 december 2018, het artikel *"El Salvador's Politics of Perpetual Violence"* van ICG van 19 december 2017 en het artikel *"Mafio of the Poor : Gang Violence and Extortion in Central America"* van ICG van 6 april 2017. Verzoekster meent dat uit voormelde informatie blijkt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Zij meent immers dat zij snel geïdentificeerd zal worden als terugkerende migrant, zij geacht zal worden over financiële middelen te beschikken wat haar bijzonder kwetsbaar maakt.

De Raad merkt vooreerst op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het in het verzoekschrift aangehaalde Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendege geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes gevisieerd werden. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier echter niet in.

Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij ten gevolge van problemen met bendeleden El Salvador zou hebben (moeten) verlaten. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen met bendeleden die *renta* van haar zouden hebben geëist, haar zouden hebben beroofd en bedreigd en een poging tot ontvoering zouden hebben uitgevoerd, kan zij evenmin dienstig verwijzen naar het feit dat zij niet over de middelen beschikt om dagelijks losgeld te betalen aan bendeleden.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus *"El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire"* van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige

schade, hetgeen des te meer geldt nu de beweerde problemen met de bendeleden van bende 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanstuurt op het feit dat zij behoort tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als ‘terugkeerders’ die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd. Ten eerste, moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad erop dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004 en dat het Hof van Justitie in het arrest *X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel* heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een *“specifieke sociale groep”* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C- 199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije*, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)). De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoekster doet gelden dat zij behoort tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als ‘terugkeerders, zij in geen van deze hypothesen voldoet aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoekster zou behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor haar vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantoonde waarom dergelijk risico in haar geval zou bestaan in geval van terugkeer.

2.3.4.6. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas als zou zij vrezen te worden vermoord door bendeleden in haar land van herkomst, is de vraag naar de aard van de motieven van haar vermeende belagers en de eventuele band met het Vluchtelingenverdrag *in casu* niet dienstig. Verzoeksters argumentatie in het verzoekschrift als zou uit de algemene informatie blijken dat de daden van vervolging uitgaande van bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn, kan bijgevolg niet op nuttige wijze worden aangevoerd. Gezien de ongeloofwaardigheid van haar relaas moet evenmin worden ingegaan op haar uiteenzetting inzake de afwezigheid van effectieve bescherming door de Salvadoraanse overheden.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat haar niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

2.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog betoogt dat zij van de Salvadoraanse autoriteiten geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming kan verkrijgen en hiertoe uit verschillende rapporten citeert, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met bendeleden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds. Er wordt niet betwist dat de bendes wel degelijk als actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Het betoog van verzoekster in het verzoekschrift dat El Salvador als één van de gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven wegens geweld uitgevoerd door bendes en overheden en het feit dat er extreem geweld wordt gebruikt, houdt evenmin automatisch in dat het geweld dat aan de basis ligt van het aantal moorden en doden willekeurig is. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad stelt derhalve vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat – en dit in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met in het verzoekschrift nog te refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal, toont verzoekster geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund. Ook de verwijzing naar het feit dat verzoekster een specifiek profiel zou hebben is niet ter zake dienend, gezien dit profiel niet op verzoekster van toepassing is, er wordt immers vermeld “ex-partner van een vrouw die met een lid van MS-13 getrouwd is”, wat niet het geval is van verzoekster.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET